

DIRİLİŞ POSTASI

RT belgesi Ödülleri'ne başvurular başladı

Makale Yazısı - 13 May 2018 - 03:00

Eğitimde “köle düzeni” nasıl işliyor?

Prof. Dr. Osman Çakmak

Arşiv Yazarı

[Makaleyi Dinle](#)
[Mesaj Gönder](#)

Prof. Dr. Osman Çakmak

Amerika 2. Dünya Savaşı'nda **Japonya'yı işgal eder etmez ülkenin eğitimine el atmıştı. Hâlâ ülkemizde hüküm süren, bizdeki eğitim yapısına benzer sınavcı ve bilgi odaklı bir eğitim sistemini Japonya'da hakim kılmıştı.**

Amerika'ya teslim olan Japonya, anlaşma gereği kendi eğitim sistemini terk etmek zorunda kalmıştı. Amerika'nın empoze ettiği eğitim sisteminden geçen nesiller, 1960'larda iş başına gelmeye başladılar. Bununla birlikte Japonya'da kalkınma hızında düşme başladı, sükûnet bozuldu, yer yer huzursuzluklar baş gösterdi.

Yapılan incelemeler, yetişen nesillerin Japonya'nın iktisadi, sosyal ve kültürel şartlarına uymayan nesiller olduğunu gösterdi.

Bunun üzerine Japon işverenler, üniversite mezunlarının işe alınabilmeleri için “**Japon maneviyat eğitiminden**” geçmelerinin şart olduğu görüşünde birleştiler. Aldıkları gençleri işe başlamadan önce bu maksatla düzenlenmiş kurslardan geçirdiler.

Amerikalı Dr. Thomas P. Rohlen bu kurslara bizzat iştirak ederek bir tez yazmıştır. Bu tez dikkatle okununca, eğitimden beklenenin “bilgi” olmadığı anlaşılır.

Bilgi kitaplarda, bilgisayarda, Google'da her zaman emrimizdedir. Önemli olan onları kullanma yetisidir. Bundan da önemli olanı insanlığa faydalı olmaktır. Bunun için insanların kabiliyetleri ile birlikte faziletlerinin de geliştirilmesi gerekir. Bunun bilgi yükleme yolu ile, sınava dayalı bir eğitim ile olması mümkün değildir.

Eğitim ve okullar insanların çok büyük çoğunluğunu hayatlarını kulaktan duyma, yüzeysel bilgilere iman ederek; ilkelere sahip olmaz bir vaziyette ve küçük menfaatleri ile yaşayan fertler haline getiriyorsa orada eğitim fonksiyonunu yerine getiremiyor demektir.

İnsanların düşünce tarzı, aldığı eğitimin bir sonucu olarak ortaya çıktığına göre eğitim yanlış değerler üzerine temellenmişse hayatı doğru yaşayamayacağız demektir.

Okullarda eğitim neden gerçek hayattan ve uygulamadan kopuk vaziyette sürmektedir? Yıllardır kazandırıcı bir eğitime sahip olamadıysak, çoğu alanda sanayide dışa bağımlılık devam ediyorsa ve

buluşçu bir ülke olmadıysak altında güçlü bir neden bulunmalıdır. Öyle değil mi?

Asıl olan, öğreticinin değil öğrencinin kontrolü altında eğitim yapılmasıdır. Önemli olan şey sorgulayabilmektir. Hayattaki her durumda kritik, can alıcı soruları sorabilmektedir.

Sınıfların duvarlarından taşmayan, hayat pratiğinden uzak, televizyon izler gibi işlenen derslerden verim alınamamaktadır. Bir konuyu araştırmaya başlarsın, yenilikler bulmaya çabalarsın, bunu yaparken eksikliklerini öğrenirsin. Gerçek öğrenme böyle olur.

Onun için malumata/bilgiye mutlaka bizim değerlerimizle katkıda bulunmamız, bilgiye eleştirel bir gözle bakmamız; irdelememiz, sorgulamamız, bilgiyi yeni ve bize yakışan biçimde, kendi ölçülerimizle sınıflamamız gerekir.

Japonya çoktan uyandı, zincirlerini kırdı. Almanya da 2. Dünya Savaşı'nı müteakip, benzer şekilde, kendisine dayatılan sömürü eğitim sisteminin farkına varıp milli kimliğini oluşturan eğitim sistemine geçiş yaptı. Kore daha 2002 yılında yaptığı reformlarla "teknolojik olarak köle milletler sınıfından" çıktı.

Şimdi sıra bizde..

Daha 2002 yıllarında Kore, ortaöğretim reformunu üniversite bilim reformu ile birlikte ele almıştı. Reformlar öncesinde prestijli üniversitelerde okumak isteyen öğrenciler, ÖSYM'nin yaptığına benzer sınavlara hazırlanarak yıllarca "sınav cehennemi" içinde kıvranıyordu. Aileler bir sektör haline gelen özel dersler ve kurslar için ayda binlerce dolar ücretler ödüyordu. Ezberciliği ve test çözme mekanik becerisini ön plana çıkaran ve defalarca değiştirilen bu eski sistem 1995'te başlayan bir eğitim reformunun parçası olarak temelden değiştirildi.

Yeni sistem 2002'de yürürlüğe girdi. Yeni sistemde temel bilgi ve yetenek sınavları yanında asıl olarak öğrencilerin kişisel okul dosya kayıtları, makale yazma ve mülakat becerileri ön plana çıkıyordu. Böylece lise eğitimi öğrencinin çok yönlü gelişimine anlamlı ve faydalı bir katkı yapmaya başladı. Yani liseler aslî görevine döndüler.

Ancak biz, Almanya'nın ve Japonya'nın ferasetini gösteremedik. Kendi 'Milli Eğitim Modelimizi' hayata geçiremedik. Eğitim ne milli ne de eğitim olabildi. Belki bir "eritim süreci" olarak devam etti ve ediyor.

Mevcut Millî Eğitim'in felsefesine dikkatle bakarsanız, insanların kendi başlarına bir şey öğrenemeyecekleri, eğer kendi başlarına öğrenmeye başlarsa, zararlı şeyler haline gelecekleri yaklaşımını fark edebilirsiniz. 'İstendik' değil de 'istenen' yani öğrenim sürecinin aktörü olan öğrencinin (hatta velinin ve öğretmenin) bile, ne öğreneceği ve nasıl öğreneceği konusunda tercih ve istek şansı verilmez.

"Onu öyle değil böyle yap!" ifadeleri ile özetleyeceğimiz mevcut eğitim yaklaşımı, insanları çözüm üretemeyen, başkalarının kurtarıcılığına muhtaç hale getirmenin en kestirme yolu olmaktadır ve eğitimi, adıyla özdeş hale getirip bir eğip bükme, istenen şekile sokmaktan ibaret bir işleme dönüştürmektedir.

Eğitimin "zihinleri köleleştirici" bu fonksiyonu ile eğitim kurumları böylece aynı tip üründen milyonlarca üretmek gayesiyle kurulmuş bir fabrika halini alır.

Halbuki pedagoji ve eğitim-fıtrat gerçekleri; çocukların kendi başlarının çarelerine bakmasını öğrenmesi için onların işine karışmamak lazım geldiğini söylüyor; onlara hükmetmediğimiz takdirde kendilerini idare etmeyi öğrenebileceklerini gösteriyor. Dahası onları zorlamadığımız takdirde kendilerini bulacaklarını anlatır.

Benimsetme ve şartlanma (biat) kültürü şeklinde sürdürülen eğitim anlayışı (sorma, düşünme, itaat et mantığı) şahıslara körü körüne bağlı, sorgulamayan fertler yetiştirir.

Bu yapı ancak ve ancak "Büyüklik Paranoyası" olan bir lidere asker yetiştiren eğitim sistemidir ve devam ettiği sürece de FETÖ tarzı yapılar, darbe meraklıları çıkarma potansiyelindedir.

Hiç şüphenez olmasın ki sömürü eğitim düzeni bütün ağırlığı ile okullarda hâkimiyetini sürdürüyor. Öğrencilerde büyük çoğunlukla kimlik bunalımına ve aşağılık kompleksine yol açan, Batı'da çoktan terk edilen seküler hurafeleri, üstelik de jakoben yöntemlerle empoze etme işlemini hangi özel ve güzel vasıta ile sunarsanız sunun değişen bir şey olmamaktadır.

Son düzenlemelerle din kültürü dersleri vb. birkaç dersin saatinin artırılması ancak kulakta hoş bir sada bırakmaktadır.

Mevcut yozlaşmaya "akıllı tahta" ve "tablet bilgisayar" projelerinin de çözüm olması mümkün değildir. Bu projeler, temelleri çürümüş binayı ihyaya çalışmak gibi boş bir çabadan ibaret kalmaktadır.

Geriye dönüp geçmişte başlatılan "Yeni Müfredat, Çoklu Zeka, Toplam Kalite projelerinin; son zamanlarda ise akıllı tahta, laptop ve bedava ders kitabı gibi uygulamalarının" niçin amacına ulaşmadığını sorgulayalım. Bu düzenlemelerin, mevcut eğitimin yıkıcı ve yok edici kimlik bunalımını örtme, gizleme işlevini görelim.

Bir kere müfredat belirleme ve ders kitabı yazma işinde tekelin kırılması elzemdir. Beklediğimiz şey, kendi programını kendi belirleyen, tercih hakkını ve kimliğini kendisi niteleyen okulların açılmasına izin verilmesidir. Eğitimi "sivilleştirip" topluma mal etmenin yollarını açalım.

Ruha vüsat ve düşünce dünyasını kanatlandıran, bilimsel değere haiz tarih, sosyoloji, felsefe, fen ve hatta sanat dersleri ile eğitimin içini nasıl dolduracağımızı tartışmanın zamanıdır.

Eğitimin halka mâl olması ile eğitime ruh verecek ve öğrenciye ideal ve şahsiyet kazandıracak dönüşümler başlayacaktır. Bunda hiç şüphenez olmasın. Sivil inisiyatif öncelikle ölçme değerlendirmeye el atacak; sınavların tek boyutlu sayısal değerlendirmeden ibaret teste dayalı yapısına çözüm bulacaktır. Öğrenciyi çok yönlü değerlendiren, kalite ve beceriyi ölçebilen sistemler hayata geçirilecektir. Lise döneminde öğrenciye en azından bir "meslek öğretmek" esas haline getirilecek ve böylece mesleki eğitim diriltilecektir. Böylece üniversite kazanamayan öğrenci boşta kalmayacaktır. Ortaokul ve liselerin son sınıflarına "bitirme-olgunluk sınavı" getirilecek ve böylece her şey merkezi sınavların ağırlığı altında ezilmekten kurtarılacaktır.

YAZARIN DİĞER YAZILARI

Z(S)orunlu eğitimden çıkış yolu: Merkezîyetçi ve tekellci yapıdan kurtulmak

Milli ve yerli ilaçta çözüm yolu (II)

Milli ve yerli ilaçta çözüm yolu

Bilimsel(!) inkârcılığın iç yüzü

Seküler bilimin “münafıklığı” ve subliminal mesajlar

Yazarın Tüm Makaleleri

Yazar [Prof. Dr. Osman Çakmak](#)

13 Mayıs 2018

Köşe Yazısı

Yorum yaz

Anket

A Milli Takım Katar'a gidebilir mi?

[Ankete Katıl](#)

Türkiye bu savaşta taraf mı?

| Murat Özer

Şaibeli güvenoyu

| İsmail Yaşa

Mi ‘yârü’l- ‘ilm

| Gökhan Oruç Önalın

“Kaç Müslüman bir Ukraynalı eder?”

Kaybolup gitti nice değerlerimiz!

| Muzaffer Dereli

Kamudan ihraç edilen emekli olabilir mi?

| Av. Osman Talha Yıldız

Ukrayna üzerinden yeni bir "11 Eylül" denemesi!

| Doç. Dr. İsmail Şahin

"İnsanlık ölüyor" diyorlar, yaşıyor muydu ki ölsün!

| Fatih Duman

İbrahim Ethem Hazretleri'nin ontolojik gelişimi

| Prof. Dr. Ahmet Akın

Bu bizim savaşımız değil

| Öznur Küçük Sirene

Bir cephe olarak Avrupa...

| İsmail Öz

Yanlışlıkla

| Zeki Bulduk

Ukrayna'dan çıkarılacak dersler

Ramazan Yaşar

Allah-u Ekber!

Recep Yazgan

Yüksek bir sanat eseri olarak Miraciye

Nihat Nasır

Sitemizdeki dış bağlantılar referans amaçlıdır, dış bağlantıların içeriklerinden kuruluşumuz sorumlu değildir

Kuruluş Hakkında

Künye Bilgileri

Yayın İlkeleri

Haber İhbar

Reklam Ver

İletişim

© 2022 Diriliş Postası Tüm Hakları Saklıdır

[Veri Politikası](#) [Kullanım Şartları](#)

+90 (212) 550 90 05

0550 900 550

